

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Gheorghiță Serghei împotriva lui Rîbacov Felicia, intervenient accesoriu
Agenția Teritorială de Asistență Socială Nord-Est
(schimbarea domiciliului copilului minor și decăderea din drepturi
părintești)

împotriva deciziei Curții de Apel Nord din 9 decembrie 2025,

Dosarul nr. 2ra-334/26

PIGD Nr. 2-19018088-01-2ra-23042026

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Soroca, sediul central (jud. D. Brașoveanu)
Curtea de Apel Nord (jud. E. Grumeza, N. Costăș, I. Parii)

8 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de avocatul Paciurca Iulian în interesele lui Gheorghită Serghei și recursul declarat de avocatul Maxim Belinschi în interesele lui Gheorghită Serghei,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Ana Cucerescu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 13 martie 2019, Gheorghită Serghei a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Rîbacov Felicia, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Florești, prin care a solicitat schimbarea domiciliului copilului minor *****, născută la *****, de la mama Rîbacov Felicia la tatăl Gheorghită Serghei, precum și încasarea cheltuielilor judiciare.

2. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că prin hotărârea Judecătoriei Soroca sediul Florești din 7 iunie 2017 a fost desfăcută căsătoria dintre el și Gheorghită Felicia, în prezent Rîbacov, stabilindu-se domiciliul fiicei minore ***** cu mama. A susținut că soluția privind domiciliul copilului a fost luată în dauna intereselor acestuia, întrucât nici fiica și nici autoritatea tutelară nu au fost de acord cu această soluție. A invocat că pârâta, prin toate metodele, încearcă să împiedice comunicarea sa cu fiica minoră, abuzând de drepturile sale părintești și creând situații de stres psihoemoțional pentru copil.

3. Reclamantul a mai indicat că a observat la fiica minoră leziuni corporale sub formă de echimoze și excoriații, că pârâta a fost sancționată contravențional pentru împiedicarea comunicării tatălui cu copilul și că aceasta a luat abuziv fiica peste hotare, izolând-o de mediul în care fusese crescută. A considerat că fiica minoră urmează a fi transmisă spre domiciliere cu el, deoarece nu va admite asemenea abuzuri și nu va împiedica contactul fiicei cu mama sa.

4. La 2 februarie 2023, Rîbacov Felicia a depus cerere reconvențională împotriva lui Gheorghită Serghei, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Florești, solicitând decăderea din drepturile părintești a lui Gheorghită Serghei față de copilul minor ***** . În motivare, a arătat că relația conjugală a fost marcată de divergențe și certuri continue, că a fost nevoită să plece împreună cu copilul, că domiciliul copilului a fost stabilit cu mama în mod firesc, iar copilul locuiește de mai mulți ani în afara țării, beneficiind de o bună educație și o dezvoltare normală.

5. La 12 martie 2021, Rîbacov Felicia s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Gheorghiță Serghei privind încasarea pensiei de întreținere a copilului minor ***** în mărime de 3 000 lei lunar (dosar nr. 2-2200/23).

6. În cadrul acelui proces, la 24 mai 2021, Gheorghiță Serghei a depus cerere reconvențională împotriva lui Rîbacov Felicia, solicitând decăderea acesteia din drepturile părintești față de copilul minor *****, cerere concretizată la 28 noiembrie 2022. În motivarea cererii reconvenționale privind decăderea din drepturi părintești, Gheorghiță Serghei a invocat că Rîbacov Felicia a scos ilegal copilul din țară fără acordul său, a împiedicat în mod intenționat întrevederile copilului cu tatăl biologic, a refuzat soluționarea extrajudiciară a obligației de întreținere și că aceste acțiuni constituie un abuz de drepturi părintești în sensul art. 67 lit. c) din Codul familiei, afectând grav drepturile și interesul superior al copilului minor.

7. La 1 decembrie 2023, avocatul Prisacari Ion, în interesele Felciei Rîbacov, a depus cerere de concretizare a cererii privind încasarea pensiei de întreținere, solicitând încasarea sumei de 5 000 lei lunar din salariu și/sau alte venituri.

8. Prin încheierea Judecătoriei Soroca sediul central din 21 decembrie 2023 s-a dispus transmiterea cauzei civile nr. 2-2200/23 pentru conexare la cauza civilă nr. 2-2201/23, iar prin încheierea din 1 februarie 2024 s-a dispus conexarea acestora pentru examinare concomitentă. Ulterior, prin încheierea din 11 iunie 2024 s-a încetat procesul civil la cererea privind încasarea pensiei de întreținere, în temeiul art. 265 lit. b) din Codul de procedură civilă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

9. Prin hotărârea Judecătoriei Soroca sediul central din 1 iulie 2024 s-a hotărât respingerea acțiunii civile formulate de Gheorghiță Serghei împotriva lui Rîbacov Felicia, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Florești, privind schimbarea domiciliului copilului minor; respingerea acțiunii reconvenționale înaintate de Rîbacov Felicia împotriva lui Gheorghiță Serghei privind decăderea din drepturi părintești; respingerea acțiunii reconvenționale înaintate de Gheorghiță Serghei împotriva lui Rîbacov Felicia privind decăderea din drepturi părintești.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

10. La 2 iulie 2024, avocatul Belinschi Maxim, în interesele apelantului Gheorghiță Serghei, a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca sediul central din 1 iulie 2024, solicitând casarea hotărârii și emiterea unei noi

hotărâri prin care acțiunea inițială și acțiunea reconvențională formulate de Gheorghită Serghei să fie admise integral.

11. La 30 iulie 2024, avocatul Paciurca Iulian, în interesele aceluiași apelant Gheorghită Serghei, a depus o cerere de apel împotriva aceleiași hotărâri, solicitând, de asemenea, casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea inițială și acțiunea reconvențională formulate de Gheorghită Serghei să fie admise integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia Curții de Apel Nord din 9 decembrie 2025 s-au respins cererile de apel declarate în interesele apelantului Gheorghită Serghei de avocații Belinschi Maxim și Paciurca Iulian și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Soroca sediul central din 1 iulie 2024.

13. Instanța de apel a reținut că principiul interesului superior al copilului reprezintă mesajul fundamental al Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului și că imperativele asigurării celei mai bune protecții a intereselor copilului dispun de prioritate în raport cu interesele sau sentimentele părinților. A constatat că minora *****, în vârstă de ***** ani, locuiește de la vârsta de 4 ani împreună cu mama sa Rîbacov Felicia, sora ***** și soțul mamei în *****, frecventează școala din ***** și deține permis de ședere și buletin de identitate eliberate de statul italian.

14. Din concluziile comisiei rogatorii internaționale, concretizate prin Hotărârea Curții de Apel din Veneția din 3 iunie 2022, instanța de apel a reținut că minora ***** nu dorește să se întâlnească cu tatăl biologic, nu dorește să-și schimbe domiciliul, percepe familia sa adevărată ca fiind în Italia, are amintiri neplăcute legate de tatăl din Moldova și că perspectiva mutării la tată îi trezește neliniște și agitație. Instanța a apreciat că aceste concluzii, provenind dintr-o comisie independentă și internațională, sunt pertinente și concludente.

15. Instanța de apel a concluzionat că apelantul Gheorghită Serghei nu a prezentat probe care să ateste că aflarea copilului împreună cu mama, sora și soțul mamei ar aduce atingere intereselor majore ale minorei *****și că nu a adus argumente noi de natură să îndreptățească cerința de schimbare a domiciliului. A reținut că schimbarea mediului în care copilul s-a obișnuit să crească, în lipsa unor motive serioase și a unor circumstanțe noi favorabile intereselor superioare ale copilului, va influența în mod evident dezvoltarea normală și armonioasă a acestuia.

16. Instanța de apel a mai reținut, ca probă pertinentă în susținerea respingerii cererii de schimbare a domiciliului, că apelantul Gheorghită Serghei a fost decăzut

din drepturile părintești față de un alt copil al său — fiul *****— prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, că înregistrează o restanță la plata pensiei de întreținere pentru ***** în cuantum de 62 457,30 lei pentru perioada 27 iulie 2018 — 27 octombrie 2025 și că nu locuiește nici în Italia, nici în Republica Moldova, ci în Norvegia. A apreciat că aceste comportamente trezesc dubii rezonabile cu privire la buna-credință și capacitatea parentală a apelantului.

17. Referitor la cererile reconvenționale privind decăderea din drepturi părintești, instanța de apel a reținut că decăderea din drepturile părintești este o sancțiune excepțională, admisibilă numai atunci când părintele exercită ocrotirea părintească într-un mod contrar intereselor minorului, periclitzând dezvoltarea fizică, morală și intelectuală a copilului. A constatat că, deși există lipsă de comunicare între tatăl Gheorghiță Serghei și fiica *****, precum și implicare insuficientă a tatălui în educația și creșterea copilului, aceste acțiuni nu pun în pericol securitatea și viața copilului.

18. Cu privire la cererea de decădere din drepturi părintești formulată de Gheorghiță Serghei împotriva lui Rîbacov Felicia, instanța de apel a reținut că, deși debitorul înregistrează restanță la plata pensiei de întreținere, Rîbacov Felicia nu a adus probe că Gheorghiță Serghei intenționat și cu rea-credință nu achită pensia de întreținere, motiv pentru care această cerere urmează a fi respinsă. A concluzionat că intenția de a lipsi un copil de unul dintre părinți fără un temei concludent vine în detrimentul copilului și lezează drepturile fundamentale ale acestuia.

19. Referitor la argumentul apelantului privind fenomenul de alienare parentală, instanța de apel a reținut că din răspunsurile date de minora ***** în fața Curții de Apel din ***** nu s-a identificat influența mamei asupra copilului pentru a-i afecta negativ atitudinea față de tatăl biologic, copilul formulând concluzii proprii referitoare la tatăl său din amintirile din trecut, în care îl descria ca violent. A concluzionat că motivele de apel se referă la dezacordul apelantului cu soluția pronunțată și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

20. La 14 aprilie 2026, avocatul Paciurca Iulian, în interesele recurentului Gheorghiță Serghei, a depus cerere de recurs împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca sediul central din 1 iulie 2024 și a deciziei Curții de Apel Nord din 9 decembrie 2025, comunicată prin publicare pe portalul instanței de apel la 13 februarie 2026, solicitând casarea ambelor acte judecătorești și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă cererea de chemare în judecată a lui Gheorghiță Serghei privind schimbarea domiciliului copilului minor, precum și cererea

reconvențională a acestuia privind decăderea din drepturi părintești a lui Rîbacov Felicia.

21. Acesta a susținut că instanța de fond a ajuns la concluzia că Gheorghită Serghei nu a prezentat probe care să ateste că mama ar fi împiedicat tatăl să-și vadă copilul, reținând în acest sens informația nr. 34/38-3169 din 15 aprilie 2019 a Inspectoratului de Poliție Florești. A invocat că această concluzie este în contradicție cu circumstanțele cauzei, întrucât informația respectivă reprezintă o probă formală ce nu atestă asigurarea întrevederilor conform graficului stabilit, iar instanța nu a explicat de ce ansamblul de probe materiale prezentate nu sunt pertinente și concludente, limitându-se la o concluzie general-declarativă fără raționament juridic.

22. A arătat că în fața instanței de fond au fost prezentate probe pertinente și concludente care demonstrează împiedicarea comunicării tatălui cu copilul, și anume: hotărârea Judecătoriei Soroca sediul Florești din 2 noiembrie 2018, prin care Rîbacov Felicia a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 64 din Codul contravențional; hotărârea Judecătoriei Soroca sediul Florești din 19 martie 2019, prin care s-a constatat exercitarea abuzivă a dreptului de părinte din partea mamei și s-a obligat aceasta să respecte graficul de comunicare a copilului cu tatăl; încheierea Judecătoriei Bălți din 1 septembrie 2021, prin care Rîbacov Felicia a fost dată în căutare în legătură cu neexecutarea documentului executoriu nr. 2-588/2018; sentința irevocabilă a Judecătoriei Soroca sediul central din 30 aprilie 2024, prin care Rîbacov Felicia a fost condamnată în baza art. 207 din Codul penal pentru scoaterea ilegală a copilului din țară fără acordul tatălui.

23. La fel, a criticat concluzia instanței de fond potrivit căreia schimbarea mediului și a ambianței copilului nu este benefică și că o eventuală schimbare a locului de trai cu tatăl ar duce inevitabil la traumarea copilului și la crearea unui stres emoțional, susținând că această concluzie are caracter arbitrar și nu se bazează pe un raport de expertiză psihologică. A invocat că cererea de dispunere a expertizei psihologice a fost respinsă prin încheierea instanței de fond din 19 aprilie 2021, iar formularea unor concluzii psihologice de substanță în lipsa unei expertize de specialitate reprezintă o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, incompatibilă cu exigențele art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

24. Recurentul a susținut că instanța de apel a menținut concluzia privind respingerea cererii de schimbare a domiciliului copilului, reținând că minora este integrată în mediul actual din Italia, că nu dorește schimbarea domiciliului și că tatăl nu a probat împrejurări serioase care ar justifica mutarea acesteia. A apreciat că această concluzie este rezultatul unei aprecieri selective și vădit nerezonabile a materialului probator, întrucât instanța nu a valorificat în mod real probele care

demonstrau rupura intenționată a legăturii copilului cu tatăl biologic și caracterul ilicit al conduitei mamei, deși acestea erau esențiale pentru aplicarea art. 64 alin. (3) din Codul familiei.

25. Totodată, a criticat și respingerea cererii de decădere a mamei din drepturi părintești, susținând că instanța de apel s-a limitat la o concluzie generală potrivit căreia măsura decăderii are caracter excepțional, fără a examina distinct și explicit dacă conduita mamei - deja constatată prin hotărâri contravenționale, civile și penale - se încadrează sau nu în noțiunea de abuz al drepturilor părintești în sensul art. 67 lit. c) din Codul familiei. A invocat că tocmai această chestiune constituia miezul litigiului și că lipsa unei analize concrete a probelor transformă hotărârea într-una aparent motivată, dar insuficientă sub aspectul exigențelor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

26. Recurentul a mai invocat că instanța de apel nu s-a expus efectiv asupra argumentelor esențiale dezvoltate în apelurile declarate de avocații Belinschi Maxim și Paciurca Iulian, și anume: neaplicarea art. 52, 58 și 64 din Codul familiei, ignorarea probelor ce atestă împiedicarea comunicării dintre tată și copil, necesitatea unei expertize psihologice privind influența mamei asupra opiniei copilului, problema alienării parentale și efectul scoaterii ilegale a copilului din țară asupra interesului superior al acesteia. A susținut că o asemenea omisiune echivalează cu încălcarea dreptului la o hotărâre motivată, componentă inerentă a dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

27. Acesta a mai arătat că instanța de apel a aplicat în mod formal și incomplet criteriul interesului superior al copilului, reducând acest principiu exclusiv la menținerea mediului de trai existent și ignorând celălalt criteriu fundamental — menținerea legăturilor copilului cu ambii părinți și cu familia biologică. A invocat că tatăl a comunicat expres instanței de apel că nu urmărește ruperea copilului de mediul său actual de viață și că este gata să locuiască în Italia pentru a menține efectiv relația cu fiica sa, iar instanța nu putea reține, fără o analiză reală, că schimbarea domiciliului ar produce inevitabil schimbarea ambianței și traumarea copilului.

28. În drept, recursul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă, invocându-se că interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție și că hotărârea și decizia se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor administrate în cauză.

29. La 16 aprilie 2026, Serghei Gheorghiță, reprezentat de avocatul Maxim Belinschi, a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Nord din 9 decembrie

2024 și a hotărârii Judecătorei Soroca, sediul central, din 1 iulie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea actelor judecătorești contestate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă cererea sa de chemare în judecată privind schimbarea domiciliului copilului minor ***** de la mama Felicia Rîbacov la tatăl Serghei Gheorghită. Recurentul și-a întemeiat recursul, între altele, pe art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că actele judecătorești contestate sunt arbitrare și se bazează pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

30. Recurentul a susținut că instanțele ierarhic inferioare au apreciat eronat materialul probator referitor la relația sa cu copilul minor și la impedimentele create de Felicia Rîbacov în exercitarea dreptului său de a comunica și de a menține legătura cu fiica. În opinia sa, probele administrate confirmă că, după plecarea copilului în Italia, acesta a fost împiedicat o perioadă îndelungată să comunice și să se întâlnească cu fiica sa, iar această situație a determinat apariția fenomenului de alienare parentală.

31. A invocat că instanțele nu au acordat aprecierea corespunzătoare înscrisului eliberat la 23 noiembrie 2018 de Direcția Generală Asistență Socială și Protecție a Familiei Glodeni, din care, în opinia sa, rezulta existența unui atașament puternic al copilului față de tată în perioada anterioară plecării acestuia peste hotare. Recurentul a susținut că această probă contrazice concluziile desprinse ulterior din audierea minorei în Italia, efectuată după o perioadă îndelungată în care aceasta nu mai avusese contact cu tatăl biologic.

32. În același sens, recurentul a criticat omisiunea instanțelor de a valorifica constatările efectuate în cadrul procedurilor contravenționale și civile anterioare, prin care Felicia Rîbacov ar fi fost sancționată pentru împiedicarea comunicării tatălui cu copilul și obligată să respecte graficul de întrevederi. A susținut că respectivele circumstanțe, constatate prin hotărâri judecătorești definitive, demonstau existența unor impedimente reale în menținerea relației dintre tată și copil și nu puteau fi ignorate la soluționarea litigiului.

33. De asemenea, recurentul a invocat sentința Judecătorei Soroca, sediul central, din 30 aprilie 2024, prin care Felicia Rîbacov a fost recunoscută vinovată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 207 din Codul penal, susținând că această hotărâre confirmă scoaterea ilegală a copilului din Republica Moldova, fără acordul său. În opinia recurentului, această împrejurare, coroborată cu lipsa ulterioară a contactului dintre tată și copil, trebuia examinată de instanțe în contextul pretensei alienări parentale.

34. Recurentul a criticat modul în care instanța de apel a valorificat opinia exprimată de copil în cadrul comisiei rogatorii efectuate în Italia. A susținut că declarațiile minorei au fost obținute după mai mulți ani în care aceasta a locuit

exclusiv împreună cu mama și nu a comunicat cu tatăl, astfel încât instanțele trebuiau să verifice dacă poziția copilului reprezenta propria sa opinie sau era rezultatul influenței exercitate de mamă. În acest context, a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la necesitatea obținerii unor informații corecte și complete privind opinia copilului și la obligația autorităților de a examina existența alienării parentale.

35. A susținut că instanța de apel a examinat formal critica referitoare la alienarea parentală, limitându-se la concluzia că din audierea minorei nu ar rezulta influențarea acesteia de către mamă. Recurentul a pretins că o asemenea concluzie ignoră durata îndelungată în care copilul nu a avut nicio relație cu tatăl, precum și circumstanțele în care comunicarea dintre aceștia ar fi fost împiedicată.

36. Recurentul a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv cauzele *Tocarenco împotriva Republicii Moldova* și *Pisică împotriva Republicii Moldova*, susținând că autorităților le revine obligația pozitivă de a întreprinde măsuri efective pentru menținerea sau restabilirea relațiilor dintre părinte și copil. A arătat că trecerea timpului poate produce consecințe ireparabile asupra acestor relații, iar lipsa cooperării dintre părinți nu exonerează autoritățile de obligația de a adopta măsurile necesare pentru protejarea vieții de familie.

37. Totodată, recurentul a criticat concluzia instanțelor potrivit căreia interesul superior al copilului impune menținerea domiciliului acestuia împreună cu mama, în Italia. A susținut că integrarea copilului în mediul actual, frecventarea școlii și reducerea legăturilor cu tatăl nu puteau fi examinate izolat de împrejurările în care această situație s-a format. În opinia sa, menținerea soluției contestate ar perpetua ruptura dintre tată și copil și ar consolida fenomenul de alienare parentală.

38. A mai invocat că este apt să asigure copilului condiții corespunzătoare de trai, educație și dezvoltare și că instanțele nu au acordat suficientă relevanță împrejurării că acesta a participat activ la creșterea copilului în primii ani de viață. A susținut că materialele cauzei demonstau existența unei relații afective între acesta și copil înainte de plecarea minorei în Italia și că această circumstanță trebuia analizată în cadrul aprecierii interesului superior al copilului.

39. Recurentul a criticat, de asemenea, considerentele instanței de apel referitoare la faptul că acesta fusese anterior decăzut din drepturile părintești în privința unui alt copil, susținând că această împrejurare a fost utilizată nejustificat pentru a pune la îndoială capacitatea sa parentală în raport cu *****. A arătat că situația sa personală s-a modificat între timp și că respectiva circumstanță nu putea conduce, prin ea însăși, la concluzia că schimbarea domiciliului fiicei sale ar fi contrară intereselor acesteia.

40. În concluzie, recurentul a pretins că instanțele ierarhic inferioare au omis să examineze în ansamblu probele referitoare la împiedicarea contactului dintre tată și copil, la scoaterea copilului din țară, la hotărârile judecătorești pronunțate anterior și la pretinsa alienare parentală, iar concluziile acestora privind interesul superior al copilului și capacitatea sa parentală sunt contrare probatoriului administrat. În aceste condiții, a solicitat casarea actelor judecătorești contestate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care domiciliul copilului minor ***** să fie schimbat de la mama Felicia Rîbacov la tatăl Serghei Gheorghiță.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

41. Art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

42. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

43. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

44. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

45. Art. 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

46. Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs reține că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat la 9 decembrie 2025.

47. Din materialele cauzei rezultă că decizia motivată a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la data de 18 februarie 2026 (Vol. V, f.d. 160). Prin urmare, recursurile declarate la 14 și 16 aprilie 2026 sunt considerate a fi depuse în termen.

48. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă.

49. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

50. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

51. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

52. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

53. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

54. Completul de judecată aderă la concluziile instanței de apel privind lipsa temeiurilor pentru schimbarea domiciliului minorei ***** de la mamă la tată. Curtea de Apel Nord a examinat situația copilului prin prisma interesului superior al acestuia și a reținut că minora locuiește de mai mulți ani în Italia împreună cu mama, sora și soțul mamei, este integrată în mediul său de viață și de studii și nu dorește schimbarea domiciliului. Totodată, instanța de apel a valorificat concluziile obținute în cadrul comisiei rogatorii internaționale, din care rezultă poziția proprie a copilului și starea de neliniște asociată perspectivei mutării la tată.

55. Criticile formulate în ambele cereri de recurs cu privire la pretinsa apreciere selectivă a probelor nu justifică îndepărtarea de la aceste concluzii. Instanța de apel a avut în vedere situația conflictuală dintre părinți și împrejurările invocate de tată referitoare la dificultățile de comunicare cu copilul, însă a apreciat că acestea nu demonstrează că menținerea domiciliului cu mama ar aduce atingere intereselor majore ale minorei. În același timp, a reținut lipsa unor circumstanțe noi și serioase care să justifice schimbarea mediului în care copilul s-a dezvoltat în ultimii ani.

56. Argumentele recurențelor privind împiedicarea relațiilor personale dintre tată și copil, hotărârile pronunțate anterior în proceduri contravenționale, civile ori penale și scoaterea copilului din țară au fost invocate în susținerea tezei potrivit căreia actuala poziție a minorei ar fi rezultatul conduitei mamei. Instanța de apel a examinat însă în mod expres această chestiune și a constatat că din răspunsurile minorei date în fața Curții de Apel din Veneția nu rezultă influențarea acesteia de către mamă, copilul exprimând concluzii proprii, raportate la amintirile și percepțiile sale privind relația cu tatăl.

57. Prin urmare, nici critica referitoare la pretinsa alienare parentală și nici susținerea privind necesitatea unei expertize psihologice nu răstoarnă raționamentul instanței de apel. Aceasta nu și-a întemeiat soluția exclusiv pe existența unei rupturi dintre tată și copil, ci pe ansamblul circumstanțelor privind situația actuală a minorei, opinia sa exprimată în cadrul procedurii internaționale și lipsa unor elemente care să demonstreze că schimbarea domiciliului ar corespunde mai bine interesului său superior.

58. Completul de judecată aderă și la concluziile instanței de apel privind cererile de decădere din drepturile părintești. Curtea de Apel Nord a reținut caracterul excepțional al unei asemenea măsuri și a apreciat că dificultățile de comunicare dintre tată și copil, implicarea insuficientă a acestuia ori conduita imputată mamei nu au fost demonstrate ca fiind de o gravitate care să impună lipsirea unuia dintre părinți de drepturile părintești. În acest context, criticile din recurs exprimă, în esență, o apreciere diferită a acelorași împrejurări deja examinate de instanța de apel.

59. În ansamblu, decizia recurată cuprinde un răspuns suficient la chestiunile decisive ridicate ulterior în ambele cereri de recurs, în special cu privire la interesul superior al copilului, opinia minorei, pretinsa alienare parentală, conduita mamei și aptitudinea tatălui de a solicita schimbarea domiciliului. Argumentele recurențelor tind la o reevaluare a aceluiași circumstanțe și probe, fără a evidenția elemente care să impună o apreciere diferită de cea reținută de instanța de apel.

60. În aceste condiții, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că instanța de apel a verificat complet raportul juridic dedus judecării, a stabilit corect circumstanțele relevante ale cauzei și a dat o calificare juridică adecvată pretențiilor formulate.

61. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de avocatul Paciurca Iulian în interesele lui Gheorghită Serghei și recursul declarat de avocatul Maxim Belinschi în interesele lui Gheorghită Serghei ca fiind vădit neîntemeiat, prin urmare inadmisibil.

62. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Paciurca Iulian în interesele lui Gheorghită Serghei și recursul declarat de avocatul Maxim Belinschi în interesele lui Gheorghită Serghei.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Ana Cucerescu

Gheorghe Stratulat